

Jaromír Ulbrecht - scénář

Komentář:

Poznávat, usilovně pracovat, nikdy se nevzdávat, věřit, že poctivost a pracovitost nejsou jen bezvýznamná slova. To je životní krédo pana Jaromíra Ulbrechta, odborníka na chemické inženýrství, který prošel velký kus světa, aby se po mnoha letech znovu vrátil do Čech.

Komentář: Mohl byste nám říct, kdy jste se narodil?

Kdy? V prosinci 1928. Bude mi 91 let, v té době, kdy jsem se já narodil, žili moji rodiče v Ostravě Bohumíně, protože můj tatínek tam byl ředitelem pobočky.

Komentář:

Svého tatínka si velice vážil pro pracovitost a lidskost, i proto pro něho bylo velice těžké, když si pro něho přišlo v roce 1939 gestapo.

Přišel k nám četník a řekl mé mamince: „Váš muž byl zatčený gestapem, je u nás na četnické stanici, on vás prosí, abyste mu poslala čisté prádlo a abyste se s ním rozloučila.“

Moje maminka odmítla jít a řekla, že by se zhroutila, četník řekl, ať jde tedy dcera, sestra to také odmítla, že by se zhroutila, tak jsem šel já.

Tatínek mě povzbuzoval, říkal, budeš tady jediný mužský, tak dávej na ty ženské pozor. Říkal, jsi skaut, musíš to všechno vydržet.

Ještě než jsem šel domů z četnické stanice, tak jsem nešel hned, ale stál jsem na chodníku na protější straně ulice a čekal jsem, co se bude dít dál.

Přijelo auto, to tatínka naložilo a on mi ještě zamával na konec – to si člověk dlouho pamatuje - takovou zkušenost.

Komentář:

Otec Jaromíra Ulbrechta přežil věznění v Terezíně i Mauthausenu a v červnu 1945 se vrátil domů. V roce 1948 se po komunistickém puči stal řadovým úředníkem a Jaromír Ulbrecht, který maturoval v roce 1949 na gymnáziu, měl jako syn bývalého bankovního ředitele špatný kádrový profil a nechybělo mnoho, aby vysokou školu nevystudoval.

My jsme měli ve třídě jednoho komunistu, ostatní děti byly fajn, Pechar se jmenoval a v roce 1948 když jsme měli maturovat, se napsal posudek, že KSČ nedoporučuje, abych byl přijat na vysokou školu. Ten posudek Pechara se dostal do rukou mého třídního profesora, to byl latinář a on když dostal tenhle kádrový posudek do ruky, tak ho roztrhal a zahodil.

Komentář:

I díky rozhodnutí svého profesora mohl vystudovat, později se věnoval výzkumu syntetického kaučuku a newtonským kapalinám. Stal se uznávaným odborníkem, který i v době totality přednášel v německých Cáchách a opakovaně byl zván do Anglie. O emigraci nepřemýšlel až do srpna 68.

V roce 68 když přišli Rusové, se změnilly podmínky, lidi, kteří byli na vedoucích místech, byli vykopnuti, totéž se stalo na Pankráci, kam chodily moje děti do školy.

Zavolala si mě ředitelka školy, skalní komunistka a řekla: „Soudruhu ty máš takovej posudek, tvoje děti nebudou nikdy studovat.“

Komentář:

...a tak nezbylo než se v listopadu 1968 vydat na cestu. Pan Ulbrecht se ale neztratil, sedm let vyučoval na Univerzitě v Manchesteru, dalších deset let vedl v New Yorku katedru chemického inženýrství. Jeho syn Jan vystudoval medicínu, dcera ekonomii a dnes žijí ve Spojených Státech.

Komentář:

Do Čech přiletěl hned v lednu 1990 a o tom, že odvážný světoběžník bude žít nakonec v Rumburku, rozhodla láska. I když nejprve za tím bylo hledání rumburského pivovaru, kde praprapradědeček dělal sládka.

Jednoho dne jsme se vypravili s kamarádem do Rumburka, zaparkovali jsme na náměstí a já jsem říkal no jo Vašku, ale jak to tady najdeme a on, abych se nebál, že tu má jednu známou a ta nám poradí – no a to je ona.

Chtěl jsem najít svou minulost a místo toho jsem našel svou budoucnost.

Komentář:

Co byste doporučil mladé generaci?

Učit se a jet za hranice, navštívit jiné země než tuhle, já si nemyslím, že by byl český národ méně schopný nebo méně pracovitý, ale do těch českých duší je naseto mnoho námele. Nedá se jinak než konfrontovat to s něčím poctivějším.

Vypracovali žáci ZŠ U Nemocnice Rumburk

Matouš Kuruc, Kristýna Rejmanová, Jana Krátká a Andrea Koubková